

10. ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Κ

ἄργυρέη, ἵνα μή τι παραπνεύσει' ὀλίγον περ·
 αὐτὰρ ἐμοὶ πνοιὴν Ζεφύρου προέηκεν ἀῆναι, 25
 ὄφρα φέροι νῆάς τε καὶ αὐτούς· οὐδ' ἄρ' ἔμελλεν
 ἐκτελέειν· αὐτῶν γὰρ ἀπωλόμεθ' ἀφραδίησιν.

Ἐννήμαρ μὲν ὁμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἡμαρ,
 τῇ δεκάτῃ δ' ἤδη ἀνεφαίνετο πατρὶς ἄρουρα,
 καὶ δὴ πυρπολέοντας ἐλεύσσομεν ἐγγὺς εὐόνας. 30

ἔνθ' ἐμὲ μὲν γλυκὺς ὕπνος ἐπήλυθε κεκμηῶτα·
 αἰεὶ γὰρ πόδα νηὸς ἐνώμων, οὐδέ τῳ ἄλλῳ
 δῶχ' ἐτάρων, ἵνα θᾶσσον ἰκοίμεθα πατρίδα γαίαν·
 οἱ δ' ἔταροι ἐπέεσσι πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
 καὶ μ' ἔφασαν χρυσόν τε καὶ ἄργυρον οἴκαδ' ἄγεσθαι, 35
 δῶρα παρ' Αἰόλου μεγαλήτορος Ἴπποτάδαο·
 ὧδε δέ τις εἶπεςκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·

“ὦ πόποι, ὡς ὅδε πᾶσι φίλος καὶ τίμιός ἐστιν
 ἀνθρώποις, ὅτεών τε πόλιν καὶ γαίαν ἵκηται.
 πολλὰ μὲν ἐκ Τροίης ἄγεται κειμήλια καλὰ 40
 ληΐδος· ἡμεῖς δ' αὐτε ὁμῆν ὁδὸν ἐκτελέσαντες
 οἴκαδε νισσόμεθα κενεὰς σὺν χεῖρας ἔχοντες.
 καὶ νῦν οἱ τὰδ' ἔδωκε χαριζόμενος φιλότῃτι
 Αἴολος. ἀλλ' ἄγε θᾶσσον ἰδῶμεθα ὅττι τὰδ' ἐστίν,
 ὅσσοις τις χρυσός τε καὶ ἄργυρος ἀσκῶ ἔνεστιν.” 45

ὣς ἔφασαν, βουλή δὲ κακὴ νίκησεν ἐταίρων·
 ἀσκὸν μὲν λῦσαν, ἄνεμοι δ' ἐκ πάντες ὄρουσαν,
 τοὺς δ' αἰψ' ἀρπάξασα φέρειν πόντονδε θύελλα
 κλαίοντας, γαίης ἀπο πατρίδος· αὐτὰρ ἐγὼ γε
 ἐγρόμενος κατὰ θυμὸν ἀμύμονα μερμήριξα 50
 ἠὲ πεσῶν ἐκ νηὸς ἀποφθίμην ἐνὶ πόντῳ,
 ἢ ἀκέων τλαίην καὶ ἔτι ζωοῖσι μετεΐην.